

Raons socials i nacionals

«La grandesa del moviment independentista és la seva transversalitat. No hi ha motius per ajornar el pacte de govern entre ERC i Junts si es comparteixen objectius»

Catalunya no té Govern després de tres mesos, concretament des del 14 de febrer, quan es van celebrar unes eleccions induïdes per l'Estat, posteriors a la destitució del president Torra per defensar la llibertat d'expressió. On són els lideratges amb capacitat d'orquestració de la majoria independentista? Urgeix configurar Govern i un pla de legislatura o donar explicacions clares de les propostes divergents de cada formació política. Aquest matí, però, Junts i ERC han presentat un preacord de Govern que pot significar la consolidació d'un nou executiu.

Malgrat la pandèmia Covid-19, les seves conseqüències socioeconòmiques, la continua repressió de l'estat espanyol, l'absència de proposta política espanyola i la falta d'unitat, el 14 de febrer el moviment independentista va guanyar les eleccions i per primera vegada el 52% dels votants varen cedir la seva sobirania a partits independentistes.

Per responsabilitat i per poder ser mereixedors de l'encàrrec democràtic, cal fer Govern acordant un pla de legislatura fidel als programes electorals i representatius d'una majoria independentista sòlida que s'ha gestat des del 2010 i va expressar-se en un referèndum el dia 1 octubre del 2017.

Exposaré les meves raons per a un govern independentista, sense dilació, sense excuses:

En primer lloc, urgeix liderar amb un pla de legislatura solvent davant els reptes de la societat catalana, conjunturals i estructurals. La pandèmia, les conseqüències sindèmiques (socioeconòmiques) i els reptes estructurals requereixen lideratges cooperatius, sòlids que sumin als propòsits del país les majories socials. Liderar les reformes del model econòmic-financer, la transició energètica, l'educació de qualitat per a tothom al llarg de la vida, el combat contra les desigualtats, la sostenibilitat de les estructures de l'estat de benestar, els reptes demogràfics i culturals. La recuperació i les reformes ens interpel·len i obliguen els governants a estar a l'altura.

Algunes dades comparatives: dades de l'atur del 2021 a una xifra de 12.9% (11,5% homes i 14,5 dones), atur entre 16-24 anys 42%. Les dades del 2020, d'abans de la pandèmia, 10.7% i atur jove 33%. Any 2007, l'atur se situava a 6.7% i 12% entre la població jove. Caiguda de l'11% del PIB l'any 2020: -2% Agricultura, -9% Indústria, -15% Construcció, -25% Comerç, transport i hostaleria. Les reformes econòmiques i de l'ocupació pendent, ara, les sobrevingudes per la pandèmia. I de nou, ho fem tot a curt termini al turisme de masses. Sense un govern de Catalunya fort no podem reivindicar la veu de Catalunya en la distribució de fons europeus. Sense un horitzó clar les diferències entre les classes benestants i la resta, mitjanes, populars creixen i la distància intergeneracional es fa insostenible.

El segon punt, és ser mereixedors d'administrar el 52% i els 74 escons. Venim dels 11 de setembre des del 2010, postsentència del Tribunal Constitucional a l'Estatut d'Autonomia referendat pels catalans el 2006. Els nostres diputats són dipositaris de les majories parlamentàries del 2015 i 2017 sempre estroncades per la repressió de les estructures d'estat, polítiques, judicials, policials. Hereus de la consulta del 9 de novembre del 2014 i de l'1 d'octubre del 2017, dels dos milions de catalans, que confrontant-se a l'estat, a la violència varen votar independència.

No tenir memòria i respecte per la nostra història recent, inhabilita els lideratges. Hi ha dos elements substantius: amnistia i dret a l'autodeterminació per poder decidir i fer efectiva la independència cap a la República Catalana. Només amb idees clares i unitat hi ha hi haurà

sortida política a Europa o/i a Espanya, només la persistència i el diàleg seran efectius si representem a la majoria, plural com el carrer, com el moviment ciutadà.

El nou govern ha d'adreçar-se a aquests dos milions de persones del referèndum de l'1-O, als més de 600.000 catalans que varen quedar-se a casa el 14 de febrer enguany per raons de patiment socioeconòmic, per desencís en la falta d'unitat i efectivitat dels partits independentistes. El nou Govern representarà i governarà pels 7,7 milions de catalans, ja que aquesta és la grandesa de la democràcia de base parlamentària. Cal reconstruir ponts i acció concertada entre l'exili, els represaliats a les presons, els inhabilitats o amb els pendents de sentències o judicis.

Si nosaltres no defensem el president de la Generalitat a l'exili, Carles Puigdemont, i el Govern legítim sortit de les urnes del desembre del 2017, exiliat, inhabilitat o a la presó, per l'aplicació del 155 i per a persecució política-judicial qui creurà que volem arribar a la independència?

Cal acceptar què hi ha fatiga, que no podem construir amb la mirada situada al passat, sinó que ha d'estar centrada en el present i el futur però amb autocrítica i consciència de la necessitat de sumar i no dividir. Per la divisió ja tenim els poders unionistes que intenten dilapidar o fer invisibles els lideratges. Cal superar la falsa dualitat entre reptes socials i nacionals. L'esquerra essencialista continua amb els debats que sovint la porten al fracàs: la dissociació entre llibertat i igualtat, deixant la llibertat per la dreta i la dissociació entre la llibertat individual i col·lectiva.

La grandesa del moviment independentista és la seva transversalitat. Excloure una de les formacions amb representació parlamentària és negar que el catalanisme polític s'ha situat en el carril ample de l'independentisme. No hi ha motius per ajornar el pacte de govern entre ERC i Junts si es comparteixen els objectius: govern solvent, amnistia i dret a l'autodeterminació. Només una pregunta a contestar: Govern del 52%, sí, o no? La resta, alternatives de govern i noves eleccions, són conseqüències.

No hi poden haver agendes ocultes. Els comuns volen dividir el moviment independentista amb tòpics que no corresponen a la realitat del que és l'espai de Junts. Sí ERC no vol governar amb Junts, és una decisió completament legítima, però haurà d'explicar que la seva posició és propera a la del PNB: la independència una utopia o a llarg termini i acords tàctics amb el govern d'Espanya.

Sí ERC vol fer de PNB, és legítim que governi amb Comuns i PSC, però ha d'acceptar el que representa. Si no hi ha el govern del 52% dels vots, hi haurà canvi de guió en la història del catalanisme dels darrers deu anys i ens quedem instal·lats en l'autonomisme. Els líders ara han de triar: líders de partit o de país, govern independentista o autonomista.